

Németh J. Attila

Már nincs bennem semmi ragaszkodás

már nincs bennem semmi ragaszkodás
elengedlek, mint lámpa a bogarat
ha kioltódik a varázs
többé nem hívlak kitalált neveken
szavaink összeszótt palástját levetem
hisz minden szavunknál szebb volt
az együtt hallgatás
és azt sem tudom maradsz-e, jössz-e
kitépett lapokból ki rak majd össze
ha nem te, hát valaki más
mert úgy tartoztunk mi egybe
ahogy hosszú vizek szaladnak
széles vizekbe
s mint őrült csillagász
nappal is kerested
körülöttem szédülten keringő
égitested, földitested
és nem kell már teleszkóp
ahhoz hogy kilessed
itt vagy örökké legbelül
kiáltó hiányként kérdő feleslegül

Széljegyzet

Azt írtad akkor a szélre

Valahová úgy tájközépre

Hogy legszívesebben belém ölelnéd magad

Úgy bíznaál süketen és vakon, ahogy nem szabad

Hogy talán jó leszél *valakire* végre

Vizes ujjakkal szárítottad a szélbe

És hogy holt nyelven szólsz hozzám, ha nem

Partra szórt kenyér, elkéklő madártetem

Pórusainkon átjárt a szél szaga

És letöltődött belénk lassan az éjszaka

Két féligazság tartott minket egybe

Bújtattuk egymást testmelegből testmelegbe

Dagály, sirályok, homokpad és Zadar

A mormolás, ahogy a víz hadar

Nem volt a vágynak széle-hossza

Szeles ujjakkal, hogy lefossa

Rólunk a ruhát és szemérmét

Megnyertünk volna, milyen érmet

Ahogy két félhazugság egymást felszorozza

S üres marad, mint a szél, s e glossza